

Nils Stærk – Runo Lagormasino – Nobody forgets nothing indtil 26. april

Forestillingen om, at en fisk i en bowle har en flygtig hukommelse, er en almindelig myte - gulfisk kan f.eks. huske i månedsvis. Hvis den svømmer i cirkler og følger den samme sti igen og igen, føles hver omgang så som den første i en verden, der hele tiden fornyes? Eller er fisken fanget i en endeløs cyklus af erindring? Men hvem er jeg til at diktere hukommelsens natur for en fisk, til at antage, at dens oplevelser og erindringer skal være i overensstemmelse med mine egne definitioner af erkendelse og fastholdelse?

Nobody Forgets Nothing af Runo Lagomarsino undersøger historiens stille vedholdenhed, både den personlige og den kollektive, og de måder, hvorpå sprog og genstande fungerer som upålidelige vidner - på samme tid afslørende og tilslørende. Museer, arkiver og offentlige monumenter hævder at bevare hukommelsen og sikre, at intet går i glemmebogen. Men de er også steder for udslettelse, og deres autoritet former ikke kun, hvad der huskes, men også hvordan. Hvis et monument står længe nok, cementerer det så magten? Og hvis en skulptur fjernes fra sin oprindelse, bærer den så stadig på sin fortid?

I en ny serie af store tegninger udforsker Runo Lagomarsino de skrøbelige grænser mellem hukommelse, gentagelse og sletning. I disse værker stempler kunstneren metodisk sætningen Nobody Forgets Nothing på papir og lægger det i lag, indtil ordene opløses i en tæt, indviklet overflade. Det, der begynder som et klart udsagn, forvandles til et uigennemtrængeligt landskab - hvor betydningen både er til stede og skjult, og hvor erindring og glemsel smelter sammen. Efterhånden som ordene hober sig op, forsvinder deres individuelle betydning, men de er stadig til stede - en meditation over erindringens modsætninger og mellemrummet mellem det, der siges, ses og huskes.

Gennem denne proces undersøger Lagomarsino sprogets vægt og den måde, hvorpå erindringer præger os - overlapper, forvrænger og omformer vores forståelse af fortiden. Den gentagne sætning bliver både et mantra og et paradoks, der sætter spørgsmålstegn ved, om ægte glemsel nogensinde er mulig, eller om enhver oplevelse ligger under overfladen og venter på at blive afdækket. Ligesom lag af stemplet tekst forbliver synlige under disse værker, fortsætter begravede historier med at forme nutiden. Og når

4 Guidede Gallerivandring Forår 2025 Holbergsgade Nils Stærk, 2112, SPECTA og Hans Alf Gallery

gentagelsen bygger videre på sig selv, udvides det, der begynder som et individuelt mærke, til et kollektivt hukommelsesfelt, et fælles rum, hvor personlige og historiske spor smelter sammen.

Denne spænding mellem permanens og skrøbelighed er central i *Como Si Fuera Piedra la Arena / As If the Stones Were Sand*, en video, der dokumenterer Lagomarsinos stille intervention på Ny Carlsberg Glyptotek i København. I dette værk hælder kunstneren diskret sand fra Middelhavets kystlinje ved fødderne af græske statuer - en handling, der både er en tilbagevenden og en forstyrrelse. Sandet, der er båret fra de kyster, hvor skulpturerne engang stod, minder om deres oprindelse, samtidig med at det forstyrrer deres placering på et fremmed museum. Det er en poetisk gestus - et offer, en restitutionshandling, som om det genopretter statuernes forbindelse til deres eget land.

Titlen *Como Si Fuera Piedra la Arena / As If the Stones Were Sand* er hentet fra Jorge Luis Borges' digt *Fragmentos de un Evangelio Apócrifo* (1969). Sætningen indkapsler forvandlingen af fast klippe til sand, tidens erosion og den uundgåelige opløsning af det, der engang virkede permanent. Det taler til historiens flydende karakter - hvordan magt, hukommelse og betydning skifter og omformes gennem tiden.

De græske skulpturer, der er fjernet fra deres hjemland og udstillet på et dansk museum, bliver et omdrejningspunkt for spørgsmål om fortrængning, ejerskab og de fortællinger, vi konstruerer omkring kulturelle artefakter. Sandet - et fragment af deres fortid - insisterer på deres historie og rokker stille og roligt ved autoriteten i de institutioner, der fremstiller dem som tidløse. Ligesom de skiftende betydninger af monumenter afslører denne handling, hvordan historien aldrig er statisk, men altid i bevægelse, formet af de kræfter, der konstruerer, beskytter og i sidste ende anfægter den.

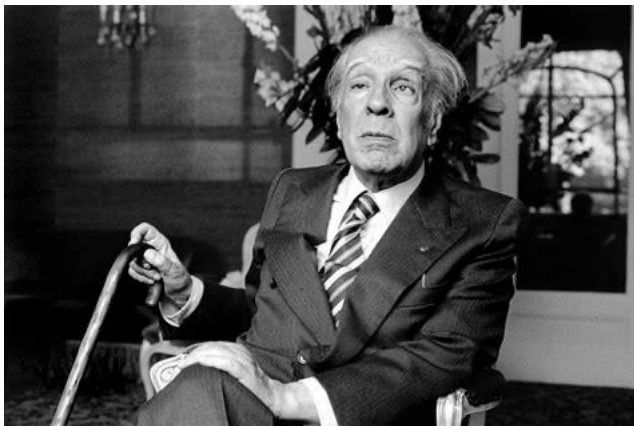
Monumenter er bygget for at hævde, at de er permanente, men deres betydning er alt andet end fast. De eksisterer i et rum, hvor ærbødighed og afvisning, bevaring og protest hele tiden omformer deres betydning. Selv om de kan synes at cementere historien, er de også påmindelser om dens ustabilitet - genstand for genfortolkning, udslettelse og nytænkning. Alle monumenter må falde. Nogle smuldrer under tidens vægt, andre væltes af dem, der afviser de historier, de repræsenterer. Ligesom ord, der opløses på papir, og sand, der glider gennem fingrene, står betydningen aldrig stille. Lagomarsinos arbejde afslører denne skrøbelighed og viser, hvordan monumenter, ligesom hukommelsen selv, er lagdelte, foranderlige og aldrig helt afklarede.

Det, der er tilbage, er ikke kun det, der er bevaret, men også det, der er slettet, ændret eller anfægtet. *Nobody Forgets Nothing* dvæler ved spændingen mellem nærvær og fravær, mellem at huske og at glemme - hvor historien hverken er helt intakt eller helt tabt. Selv i stilhed fortsætter hukommelsen - lagdelt, skiftende, dukker op til overfladen og nægter at forsvinde. At glemme er også en form for erindring - som en fisk, der kredser om sin bowle og ikke bevæger sig formålsløst, men i en stille vedholdenhed, der sporer og genfinder fortidens ekkoer.

- Josefine Juliane Wiell

Jorge Luis Borges - Fragments of an Apocryphal Gospel (oversat til dansk):

4 Guidede Gallerivandring Forår 2025 Holbergsgade
Nils Stærk, 2112, SPECTA og Hans Alf Gallery

3. Ve den fattige i ånden, for under jorden skal han være, hvad han nu er på jorden.1 4.
4. Ve den, der græder, for han har allerede den ulykkelige vane at græde.2 5.
5. Lykkelige er de, som ved, at lidelse ikke er en herligheds krone.3 6.
6. Det er ikke nok at være den sidste for at være den første.4 7.
7. Lykkelig er den, der ikke insisterer på at have ret, for ingen har ret, eller alle har ret.5 8.
8. Lykkelig er den, der tilgiver andre og tilgiver sig selv.6 9.
9. Salige er de sagtmødige, for de nedlader sig ikke til strid.7 10.
10. Salige er de, der ikke hungrer efter retfærdighed, for de ved, at vores lod, hvad enten den er ugunstig eller barmhjertig, er tilfældighedens værk, som er uudgrundeligt.8 11.
11. Salige er de barmhjertige, for deres lykke ligger i udøvelsen af barmhjertighed og ikke i håbet om en belønning.9 12.
12. Salige er de rene af hjertet, for de ser Gud.10 13.
13. Salige er de, som forfølges for retfærdighedens skyld, for de bekymrer sig mere om retfærdighed end om deres menneskelige skæbne.11 14.
14. Ingen er jordens salt; ingen er det ikke på noget tidspunkt i sit liv.12 15.
15. Lad lyset fra en lampe blive tændt, selv om ingen ser det. Gud vil se det.13
16. Der er intet bud, som ikke kan brydes, heller ikke dem, jeg siger, og dem, profeterne sagde.14
17. Den, der dræber for retfærdighedens sag eller for den sag, som han mener er retfærdig, er ikke skyldig.
18. Menneskers handlinger fortjener hverken ild eller himlen.16 19.
19. Had ikke din fjende, for hvis du gør det, er du på en måde hans slave. Dit had vil aldrig være bedre end din fred.17 20.
20. Hvis din højre hånd fornærmer dig, så tilgiv den; du er din krop og du er din sjæl, og det er svært, hvis ikke umuligt, at fastsætte den grænse, der adskiller dem.18.
24. Overdriv ikke tilbedelsen af sandheden; der er ikke noget menneske, som ikke ved dagens slutning har løjet rigtigt mange gange.19 25.
25. Sværg ikke, for enhver ed er en understregning.20 26.
26. Modstå det onde, men uden forbløffelse og uden vrede. Den, der slår dig på den højre kind, må du vende den anden til, hvis du ikke bliver grebet af frygt.21 27.
27. Jeg taler hverken om hævn eller om tilgivelse; glemsel er den eneste hævn og den eneste tilgivelse.22
28. At gøre godt mod din fjende kan være retfærdighedens værk og er ikke besværligt; at elske ham er englenes og ikke menneskenes værk.23 29.
29. At gøre godt mod din fjende er den bedste måde at tilfredsstille din forfængelighed på.24 30.
30. Saml ikke guld på jorden, for guld er fader til lediggang, og lediggang er fader til tristhed og kedsomhed.25 31.
31. Tro, at andre er retfærdige, eller at de vil blive det, og hvis de ikke er det, er fejlen ikke din.26 32.
32. Gud er mere generøs end mennesker og vil måle dem med en anden målestok.27 33.
33. Giv hunde, hvad der er helligt, og kast dine perler for svinene; det er at give, der betyder noget.28 34.

4 Guidede Gallerivandring Forår 2025 Holbergsgade
Nils Stærk, 2112, SPECTA og Hans Alf Gallery

34. Søg for glæden ved at søge, ikke for glæden ved at finde29

39. Det er døren, der vælger, ikke manden.30 40.

Døm ikke et træ på dets frugter eller en mand på hans gerninger; de kan være værre eller bedre.

41. Intet er bygget på sten, alt er bygget på sand, men det er vores pligt at bygge, som om sand var sten ...
32

47. Lykkelig er den fattige uden bitterhed eller den rige uden stolthed.33

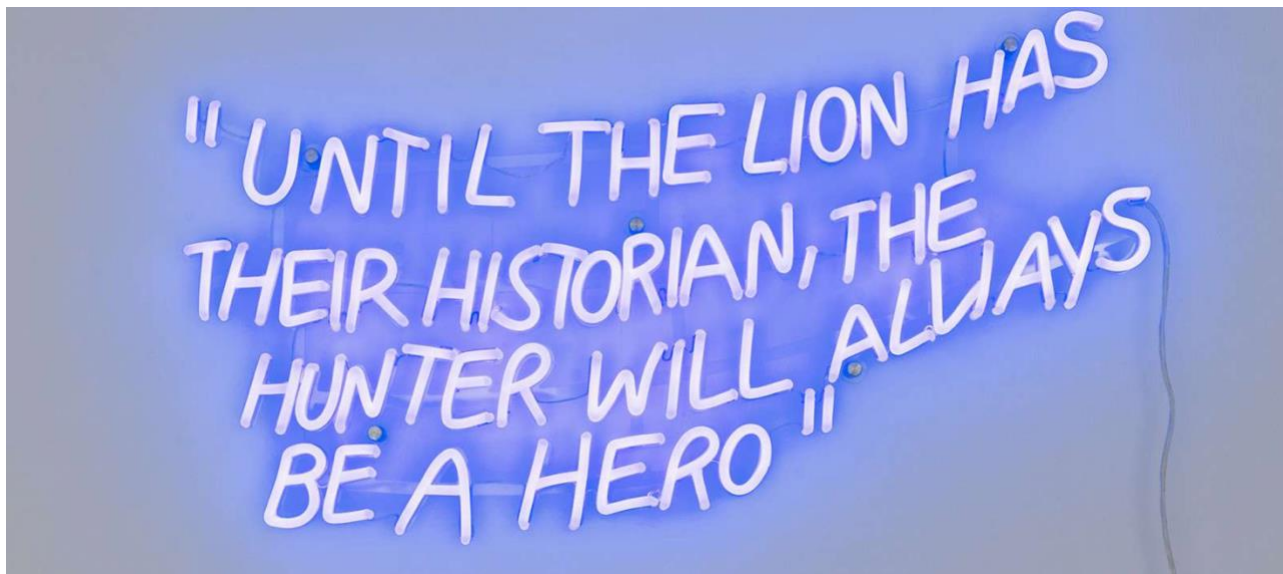
48. Lykkelige er de modige, de, der accepterer nederlag eller deres håndflader med et jævnt hjerte.

49. Lykkelige er de, der husker Vergils eller Kristi ord, for de vil give lys til deres dage.35 50.

50. Lykkelige er de elskede og elskende og de, der kan undvære kærligheden.36 51.

51. Lykkelige er de lykkelige.37

2112 – Jeannette Ehlers – Even after indtil 26. april

»De har rettet Mississippi-floden ud nogle steder for at gøre plads til huse og beboelige områder. Af og til oversvømmer floden disse steder. 'Oversvømmelser' er det ord, de bruger, men i virkeligheden er det ikke en oversvømmelse; det er en erindring. Den husker, hvor den plejede at være. Alt vand har en perfekt hukommelse og forsøger altid at komme tilbage til, hvor det var.« Toni Morrison

Når vi begiver os ud på den rejse, som kunstneren Jeannette Ehlers tager os med på i Even After, bliver vi fejlet ind i et stort hav af genkaldelse, båret af lyden af brusende bølger og fjern trommespil. I det nye videoværk Memory Submerges All Things giver Ehlers os intet andet valg end at konfrontere den cykliske karakter af at være i kølvandet på slaveriets efterliv og vores koloniale (hi)historie. Ehlers og Dewornu optræder sammen med Sellasi Dewornu ved Hornbæks kyst som en del af tv-programmet Kunstnerkolonien, der for nylig blev sendt på nationalt tv, og genkalder de forfædre, hvis sjæle er begravet i det dybe hav, gennem en trommeceremoni, der fremkalder spørgsmål om diasporisk erindring, evigt tab og dekoloniale strategier, der er forankret i en oplevelse af tid som rytmisk snarere end staccato. De stærke strømme i Memory Submerges All Things lægger således grunden til Jeannette Ehlers' første soloudstilling på 2112.

Hvilke historier rider på bølgerne? Hvilke historier har fået lov til at rejse sig og surfe på bølgetoppene? Hvilke stemmer bliver knust af og under vægten af bølgerne? Disse spørgsmål, som blev stillet af sociologen Prince Henry Kwesi Asare i forbindelse med en nylig åbning af Ehlers' udstilling, former de portaler, som Ehlers' nye værk kommer ud af.

Værkerne Until the Lion og Anastacia Everchanging as the Ocean er udtrykt i foranderlige materialer som neon og kul og peger begge på undertrykkelsen af sorte stemmer, historier og liv. Uanset om det kommer til udtryk gennem håndskrift, der er ridset ind i de nøgne vægge på det tidligere danske Fort Prinzenstein i Ghana i det fangehul, hvor slaver blev holdt fanget, inden de blev sendt videre, eller i den meget bogstavelige og smertefulde gengivelse af billedet af Escrava Anastacia (1740 - ukendt), en slavebundet afrobrasiliansk kvinde, der blev tvunget til at bære en straffende ansigtsmaske af jern, viderefører Ehlers fortiden for at sikre, at vi ser det, der er blevet gjort usynligt, i øjnene. Ved at forbinde fortiden med nutiden gennem disse billeder viser Ehlers os, hvordan de strukturer, der engang blev etableret, stadig består den dag i dag.

4 Guidede Gallerivandring Forår 2025 Holbergsgade Nils Stærk, 2112, SPECTA og Hans Alf Gallery

I Ehlers' nye serie Anastacia - Everchanging as the Ocean er det, som om billedet af Escrava Anastacia, der nu æres som en helgen i store dele af det globale syd, trodser det flygtige trækul, som Ehlers har brugt til at få Anastacia til at vise sig for os i forskellige former.

Efter at have samlet kullet på det historiske Kronborgs mangeartede (post)koloniale grund og i området omkring det nuværende interneringscenter for asylansøgere, der er afvist af den danske stat, Sjælsmark, viser Ehlers os, hvordan kolonialismens logikker gentager sig selv og bevæger sig i bølger, i Even After legemliggjort af den evigt foranderlige Anastacia.

Kwesi Asare reflekterer over de koloniale (hi)historier og efterladenskaber og bemærker i sin tale: »(...) der går en lige linje fra Danmarks benægtelse og undervurdering af sin egen rolle i kolonitiden og slavehandlen til undermineringen og benægtelsen af racismens omfang i vores samfund i dag.« Ved selv at blive historiker lader Ehlers os performativt forestille os trækullets liv og dermed kolonialismens (hi)historier og arv ved at oversvømme billederne af Anastacia og ændre formen på trækullene fra Kronborg og Sjælsmark, så de tager form af et nyt skulpturelt værk, der er installeret på galleriets gulv.

På toppen af bølgerne tilbyder Ehlers os på mesterlig og poetisk vis et nyt erindringssted, som jeg gerne vil referere til og dermed afslutte denne tekst med Toni Morrisons ord: »Sådan er forfattere: De husker, hvor vi var, hvilken dal vi løb igennem, hvordan bredderne var, hvilket lys der var, og hvordan vi kom tilbage til vores oprindelige sted. Det er følelsesmæssig hukommelse - hvad nerverne og huden husker, såvel som hvordan det så ud. Og et sus af fantasi er vores 'oversvømmelse'.« Ligesom Morrison bruger sin skrivning og kanaliserer oversvømmelser af fantasi til at udfylde de huller, der engang var usynlige, bruger Ehlers sin kunstneriske praksis til at få os til at dykke ned i det dybe hav og i sidste ende (gen)opdage de liv, der engang gik tabt i de brusende bølger.

Tekst af Anouska Ingerdahl Kobus med ord af Prince Henry Kwesi Asare

Motivering af Henrik Plenge Jakobsen ved tildeling af Carl Nielsen og Anne Marie Carl-Nielsens Legats Hædersbevis:

Jeannette Ehlers har arbejdet med skulptur, film og performance siden sin uddannelse på Kunstakademiet i København, og hendes værker har været vist i mange både danske og internationale sammenhænge.

Hun er kendt for sine kraftfulde performances som for eksempel "Whip it Good" fra 2014, hvor hun hvidmalet og i hvidt tøj pisker et stort hvidt lærred med en tyrepisk dyppet i kul.

I 2018, i kølvandet på hundredåret for salget af de Vestindiske Øer, afslørede Jeannette Ehlers i samarbejde med kunstneren La Vaughn Belle fra de Amerikanske Jomfruøer monumental skulpturen "I am Queen Mary" placeret ved Det Vestindiske Pakhus i København. Skulpturen er en hybrid af de to kunstneres kroppe. Men vigtigst er det en celebrering af Mary Thomas, som var leder af et stort oprør på St. Croix i 1878, hvor arbejderne levede under slavelignende forhold.

Mary Thomas blev efter opstanden fængslet i kvindefængslet på Christianshavn. "I am Queen Mary" står tilbage som et af de mest vellykkede eksempler på kunst i det offentlige rum i en dansk sammenhæng, og monumentet har også berettiget fået stor international opmærksomhed.

Jeannette Ehlers er en engagerende kunstner, som ud fra sin personlige baggrund, en dansk mor og en far fra Trinidad, viser os de racistiske og undertrykkende strukturer, der stadig i dag er en konsekvens af vores fælles historie.

**4 Guidede Gallerivandring Forår 2025 Holbergsgade
Nils Stærk, 2112, SPECTA og Hans Alf Gallery**

Det gør hun samtidigt med en formforståelse og et format, som er særdeles overbevisende.

SPECTA – Svend-Allan Sørensen – Black Crows in the Meadow

SPECTA åbner Svend-Allan Sørensens soloudstilling Black Crows in the Meadow. Med udgangspunkt i træsnittet som medie udforsker Svend-Allan Sørensen vedholdende nye veje med det traditionsrige håndværk, som det grafiske medie er. Kunstig intelligens, tekstfragmenter fra rock og folk-sange kombineret med en insisteren på altid at referere til naturen får værkerne til at fremstå som en sammensmeltning af før og nu og af kultur og natur.

Tre store træsnit betjener sig af tekstfragmenter, der med kragen sætter os ud i landskabet og alligevel mest af alt er stemningsgiver. De danner billeder og er metaforiske. Omvendt er serien af mindre træsnit En krage og et træ i et landskab den kunstige intelligens' visuelle udtryk for en virkelig tør billedbeskrivelse. Brugen af både kunstig intelligens og andres tekster giver Svend-Allan Sørensens værker en slags vibration mellem kunstneren selv og det, der ligger udenfor. Kombinationen af de forskellige greb - en vekselvirkning mellem at udtrykke sig i sin egen praksis og benytte sig af udefrakommende bidrag - får værkerne til at optræde som en delvis af-montering af kunstnerens selv.

Om værkerne i udstillingen siger Svend-Allan Sørensen selv:

”Sammenhængen i træsnittene er at bruge en metode, der ligger lidt uden for mig. Nemlig tekst skrevet af andre og billeder tilvirket af kunstig intelligens. Træsnittene er skåret på spildtræ, jeg har fået foræret. Jeg prøver på den måde at afmontere mig selv og give træsnittene noget jeg ikke til fulde selv ville kunne have fundet på.

4 Guidede Gallerivandring Forår 2025 Holbergsgade Nils Stærk, 2112, SPECTA og Hans Alf Gallery

Jean Baudrillard skrev om kopien uden original. Det finder jeg interessant i forhold til kunstig intelligens. For hvad er originalen her? Er det teksten jeg fodrer den kunstige intelligens med? Er det billedet, der kommer som digitalt output? Er det motivet snittet i træpladen med laser? Eller er det det endeligt håndtrykte træsnit?

Er det alt sammen kopier af mine tanker?"

Svend-Allan Sørensen (DK, 1975) er repræsenteret i en række offentlige samlinger, bl.a. Fuglsang Museum, kobberstiksamlingen - SMK, Kastrupgårdsamlingen, Ny Carlsbergfondet, Statens Kunstfond, Museum Jorn, Vendsyssel Kunstmuseum, Vejle Kunstmuseum, ARoS, og H.M. Queen Sonja Art Collection, NO. Svend-Allan Sørensen er uddannet fra Det Fynske Kunstakademi.

Udstillingen er generøst støttet af L F Foghts Fond.

**4 Guidede Gallerivandring Forår 2025 Holbergsgade
Nils Stærk, 2112, SPECTA og Hans Alf Gallery**

Hans Alf Gallery – Adam Parker Smith – Carolyn – indtil 26. april

Hans Alf Gallery er glade for at kunne præsentere Carolyn, en soloudstilling af Adam Parker Smith. Denne udstilling er kunstnerens tredje soloudstilling i galleriet.

Med otte nye skulpturer: seks slående elektrisk blå kvindefigurer i forskellige dynamiske positurer, ledsaget af to miniature pool floats, genbesøger denne udstilling de ikoniske oppustelige, ballonlignende former, der udgjorde kunstnerens tidlige karriere, efter en dyb udforskning af marmorens gådefulde univers i nyere værker.

Denne udstilling, som er opkaldt efter kunstnerens partner, er en sprudlende fejring af den kvindelige figur. Fanget i klassiske positurer og bevægelser - vi genkender dem fra antikken, atletik og modemagasiner - fusionerer de monokrome urethan-aluminiumskulpturer den flygtige natur af oppustelige objekter med den raffinerede, varige essens af klassisk skulptur og skaber en overbevisende dialog mellem form, tid og materiale.

»Seks figurer, alle den samme kvinde. Carolyn - mangedoblet, suspenderet, fastfrosset midt i bevægelsen som en filmrulle, der sidder fast mellem to billeder. Den blå farve opsluger hende helt og gør hende til et syn, en perfekt silhuet. Hun er ældgammel og voluminøs, vægtløs, udspændt som Mylar - i positurer, der kunne være stjålet fra en græsk frise eller et træningsbånd fra 80'erne. Hun vrider sig, hun slapper af, hun indtager en positur, som om hun er fanget midt i en bevægelse og efterladt der, fanget i et øjeblik, der aldrig forløses.

Carolyn er seks versioner af den samme kvinde - seks ekkoer af den samme krop, den samme tilstedeværelse, der gentager sig i elektrisk blå. De er alle Carolyn. Men i gentagelsen bliver hun til noget andet - ikke længere en enkelt person, men et brudt billede, en figur, der er ganget op, indtil originalen begynder at blive sløret. Den blå farve sletter og bevarer og gør hende til en mellemting mellem et minde og et ikon. Matisse skar sine blå kvinder ud af papir, Yves Klein pressede sine på lærred - Carolyn er støbt, forsejlet, holdt på plads i positurer, der føles både ældgamle og underligt velkendte, som en Jazzercise-klasse iscenesat i et marmortempel.

4 Guidede Gallerivandring Forår 2025 Holbergsgade Nils Stærk, 2112, SPECTA og Hans Alf Gallery

Denne serie handler om hende. Om at se nogen bevæge sig, om at studere dem så nøje, at de bryder sammen i versioner af sig selv. Det handler om kærlighed, men også om afstand - om rummet mellem det virkelige og refleksionen, kroppen og skulpturen, det levende og det efterladte billede.

Figurerne eksisterer i et rum mellem tilstedeværelse og fravær, gestus og spøgelse. De er Carolyn, men de er også ekkoer - refleksioner, der er forvrænget af tid og materiale. De kunne være hende, eller bare mindet om hende, der flimrer ind og ud af fokus som en projektion i et mørkt rum.«

- Adam Parker Smith (New York, 2025)

Adam Parker Smith (født 1978) bor og arbejder i New York. Han har en MFA fra Tyler School of Art i Pennsylvania. Hans arbejde er blevet præsenteret på en lang række nationale og internationale institutioner, senest på San Luis Obispo Museum of Art, Californien; Brooklyn Museum, New York, USA og The Times Museum, Kina.